

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 29, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ. Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals. Catalunya i Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

SORTINT DE BATEIG.

—No soch jo, no soch jo 'l padri!...

LAS MARMANYERAS DE MADRID.

A política conservadora va definint-se. Ja tots los periòdichs d' oposició la coneixem, tots, més ó menos l'hém tastada, y es com aquelles medicinas, tenen mal gust y fan mal de ventre.

Afortunadament ó desgraciadament no hi ha cap periòdich que s' rebeli; y á pesar de que per tot Espanya es obligatori l' us del sistema métrich, á nosaltres se 'ns tracta pèl sistema antich. L' instrument ab que 'ls fiscals de 'n Cánovas nos medeixen las costellas no es pás lo metro: es la vara.

Garrotada que te crió... y muixoni. Ningú s' hi torna.

En cambi á Madrid lo govern vá imposar lo sistema métrich, si s' plan per forsa, á las verduleras y marmanyeras de la Plassa mercat.

Quan los agents de 'n govern tant poderós, tant fort, tant irresistible van presentarse á la Plassa á donar l' ordre, semblava que s' ho havian de menjar tot: las cols y 'ls tronxos, las carabassas y las esclofollas, los préssecs y 'ls pinyols.

Pero 'l poble de Madrid es ilustrat, y sobre tot la distingida classe de marmanyeras, y ab l' excusa de que encare no havia tingut prou temps per apendre á pesar per Kilómetros, y ab la rahó de que aquest govern mateix que imposa 'l compliment de una llei, deixa de complir-la, desde l' instant qu' ell no fá moneda decimal, las marmanyeras, com deya, van sentirse pujar la sanch al cap, y passant del disgust á las paraulas, de las paraulas als insults y dels insults á las obras, van armar una tremolina, que la plassa se 'n anava en l' ayre.

En un moment una pluja de patatas, tomátechs y auberginias van omplir l' espay: los mossos del mercat van fugir precipitadament: las revolucio-narias varen quedar victoriosas sobre 'l camp de batalla, y 'l govern....

Vaja: 'l govern ni que hagués sigut un govern lliberal, que 'l poble se l' hi pujés á las barbas!

Van passar escenas molt curiosas. A un personatge de molta importancia se l' hi vá estrellar un nap al nas. En aquests moments d' efervecencia 'ls grans y 'ls naps solen trobarse ab molta facilitat.

A un que del presupuesto no més se menja 'l filet, l' hi vá tocar una patata al ventre. No pot haverhi bon bitèch sense patatas.

A un fusionista, mitj curiós y mitj sobressaltat, perque ja s' creya que havia arribat la seva, no l' hi vá tocar més que un tronxo net y pelat ¡Oh desgracia de un destí fatal!

En una paraula: ab las llegums y verduras que van anar per terra, la cuynera de 'n Cánovas, ab unas quantas receptas de aquest, n' hauria tingut prou per arreglar un sens fi de principis conservadors.

Pero, davant de aquell escándol, no estava pás en Cánovas per receptas. Ell y tot lo govern sabian que s' tractava del sistema métrich decimal, y ell y tot lo govern suavan lo quilò.

Y aquí tenen á un govern conservador que té per norma la soberbia: que no s' humilla davant de ningú, que s' riu del héroe de Sagunto, que juga ab en Sagasta, que s' burla de la fusió, que té las Corts tancadas, que s' menja sis periòdichs cada dia, y 'ls dias d' extraordinari, ne ploma: sí convè, un parell més y 'ls tira á la cassola: aquí tenen aquest govern tant del morro fort, humiliat davant de un pilot de marmanyeras amotinadas, que s' rebelan contra las sevas ordres.

Tots los homes grans tenen una debilitat. Los conservadors que ho son molt tenen por de que 'ls treguin á cops de patata.

¡Qué s' hi ha de fer!

Dich aixó perque el marqués de Terberos qu' es á Madrid lo mateix que 'l Sr. Duran es á Barcelona, es á dir, l' arcaide, vá anarsen al mercat ab la vara á la mà, comensant á faltar á la llei, perque havia de empunyar lo metro y no la vara; y á pesar de que es un marqués y de més á més un marqués conservador, en compte de fer valer la seva autoritat, vá comensar á fer magarrufas á

las marmanyeras, vá anar calmant los ánimos desesperats, y acabá per dir:

—¿No volén sistema métrich?

—No, no, nol. De cap manera, van respondre mil véus de dona.

—Donchs peséu, mediu y venéu com vos donga la gana.

Un aplauso-general de aquellas furias vá coronar aquest rasgo d' enteresa de l' autoritat conservadora.

La revolució havia triunfat. Es á dir, havia triunfat la política conservadora, representada per las marmanyeras, perque avuy aquestas ho son de tal modó, que hasta tractantse de pesos y midas, no volen *cambiar de sistema.*

Resultat de tot aixó: Que ha triunfat la plebe: que 'l sistema antich continua: que las ordres del govern han sigut rebudas á cops de patatas; y que com encare no hem passat als Kilos, en tot aquest assumpto 'ls conservadors han hagut de portar la lliura.

¡Justicia providencial!
¡La serietat conservadora morta á mans de unas quantas marmanyeras!

ANIS DE FRARE.

A aquest titol recopilarem algunas anecdotas de frares y capellans. De primer tém una advertencia: la major part han nascut á la sacristia ó el refetó: casi totas se remontan al temps del frares, y son fillas del carinyo rabiós que en aquella época s' professavan las unas comunitats ab las altrás.

Algún dels lectors tal vegada no las trobará del tot novás: algunas n' hi haurá que fins s' han fet populars; pero de tots modos vajin per qui no las coneix, y sobre tot vajin pèls frares que are van tornant.

Aquests al menos se convencerán de una cosa. De que no 'ns olvidem d' ells, ni de la seva literatura.

Comensem: Frá Lluís qu' era caputxi tenia la celda ben provehida de llangonissas, á pesar de que l' ordre no permetia menjar carn dintre del convent.

Un dia 'l pare prior vá sorprendrel segut á la finestra, y menjantse'n cada tall de un través de dit.

—¡Vaya un modo de cumplir la santa regla! vá dirli.

—Observi, pare prior, vá respondre Frá Lluís, que si es veritat que menjo carn, no la menjo dintre del convent.

—Com me negará lo que arabo de veure?
—La menjo trayent lo cap fora de la finestra.

A un dialectich tan eminent, á las primeras elecciones van nómbrarlo prior de la comunitat.

Una beata vá anar á trobar á un capellá encomenantli una missa. Era l' época en que 'ls comestibles anavan més barato, y las missas no valian més que sis rais.

La beata vá donarli una pesseta molt marcada, y una mitja pesseta molt llisa y una mica groga.

Un dia la beata anava á rebre la sagrada comunió, y 'l capellá al véurela, vá posarse la mitja pesseta á la ma, y en compte de l' hostia consagrada, vá colocarli la mitja pesseta á la boca.

La beata estava tota compunjida y no vá adonarse'n: —Mossen Mariano, vá dir després de alguns esforços: no pot passar.

—¡Paciencia, filla mèva: tampoch vaig poderla fer passar jo, y á fé que vaig probarho!

Víctima de una hidropesia, anava á morir-se en un poble un rector molt virtuós, y véyntse ja sense cura, vá fer en vida la distribució de la seva pobresa.

La roba y 'ls mobles vá deixarlos á la seva majordona; una hermosa imatge, á l' iglesia parroquial, la llibreria á un pobre xicot qu' estudiava al seminari, y uns quants diners vá ferlos repartir als pobres.

Volgué confessarse, y no hi havia al poble més que un convent de frares mendicants. Envia á buscar al guardiá, y aquest com de costum en semblants casos, vá entaular desde 'l primer moment la qüestió de interessos.

—Reflexioni, l' hi deya, que 'l convent es pobre, y que jo no podré pas confessarlo si no s' recorda de nosaltres.

Lo rector al veure aquell rasgo de codicia, se 'n pensá una, y digué:

—Confessim, pare guardiá, confessim, y jo l' hi prometo que faré un codicilo, fentli donació per després que jo siga mort, de lo que m' estimo més.

Efectivament, lo rector morí, s' obrí 'l codicili y deya:

«Mano y ordeno que se 'm obri, y se 'm tregui la bufeta, qu' es lo que jo m' estimava més quan era viu, de la qual ne faig donació al convent, á fi de que pugafarne una bossa per anar á captar al lit dels moribundos.»

Per avuy, prou *anis de frare.*
Ab permis de vostés, tanco la paperina.

P. DEL O.

ARCELONA té avuy sobre la taula una qüestió interessant, la de la tranvia transversal, que há de anar desde 'l mercat de Sant Antoni á las estacions de Zaragoza y Fransa, atravesant lo carrer Nou de la Rambla, Fernando, Jaume I y

Princesa. Nosaltres som partidaris de tots los adelantos, y per consegüent som partidaris de las tranvias. No som tant felissos, per exemple, com lo marqués de Casa Brusi que té cotxe, y creyém que en lo nostre cas s' hi troba l' immensa majoria de Barcelona. En nom de la comoditat general desitjem que aquesta empresa s' realisi.

Pero la tranvia aquesta, com todas las demés que s' han plantejat, troba alguna oposició entre alguns botiguers del carrer de Fernando. Es una oposició poch meditada. Allá hont passan tants carruatges també pot passarhi una tran-via, y ab més seguretad, perque vá dintre dels rails. Y si se adopta 'l sistema de cotxes que poden sortir dels rails; ab quin dret s' oposan á que un carruatje que dú passajers, passi per allá ahont passan tants cotxes, tantas conductoras, y fins tants carros de trabuch?

Aixó es insostenible. Altres carrers hi ha més estrets, y tant concorreguts com lo carrer de Fernando y la tranvia hi passa. Té 'l carrer de Fernando algun privilegi sobre 'ls altres?

Moralitat conservadora. A Madrid los que anavan á buscar cédula trobavan l' oficina tancada; pero á la porta se 'ls reve-nia la cédula. Exactament com als teatros. Al cap de vall la política y l' administració conservadoras no son més que comedia pura.

Una persona que ha visitat á n' en Sagasta, se-gons diu un periòdich, no pensa encare en actes trascendentals. Ho crech: per ell lo trascendental es la vice-presidencia del ferro-carril del Noroest, y fá com aquell personatge de la sarsuela:
Cuando acaba de comer se siente muy remolon.

S' ha estrenat á Romea lo drama catalá titolat *La bolva d' or*. Lo públich generalment hi ha vist un primer acte hò, un segon acte dolent, y algunas escenas del tercer que s' aixecavan algun tant. Nosaltres hi hém trobat bons versos, xistes, alguns pensaments brillants, y casi res més. Perque l' argument es desgabellat, las situacions falsas y sobre tot los caràcters tant infelissos, que cap dels personatjes obra com deuria: tots ells son més aviat fills de la conveniencia del autor, que de la naturalesa.

Es una llástima que d' aquesta manera s' malmeti 'l teatro catalá!

Un párrafo de la lápida que posan sobre el sepulcre del bisbe Caixal:
«Et quia iustitiam constantem dilexit, et iniquitate odio habuit, ideo Romæ exul obiit, die etc.»
Aixó traduhit al catalá vol dir: «Y en rahó de que vá estimar ab constancia la justicia y vá odiar l' iniquitat, morí desterrat á Roma, etc.»
La justicia del bisbe Caixal estava simbolisada ab lo rey del As d' oros. Are, respecte á l' iniquitat que vá desterrarlo.... Francament no m' embolico.

No ha arribat l' hora encare de fer la lápida mortuoria de la Campana.

Al cap de munt de la lápida del bisbe Caixal hi ha las següents lletras ó abreviaturas:

D. O. M.

Un transeunt preguntava:—¿Qué voldrán dir? Y un intérprete l' hi responia:— ¡Qui! sab! Poden dir tantas cosas! Potser signifícan «DINERO Ó MUERTE.»

Sobre la cayguda de 'n Freycinet, deya ab tota la sanch freda un periódich ultramontà que 's publica al extrarjer:

«Roma ja sabia que la declaració projectada entre 'n Freycinet y 'l Papa no salvaria á las corporacions religioses; però sabia que 'n Freycinet cauria del ministeri... y aixó ja es alguna cosa.»

Y aquí tenen retratat el mónstruo del ultramontanisme. Lo govern francés vá fiarli la punta del dit y se l' hi ha menjat lo cap.

No se l' hi pot donar més que la punta del bastó.

Dulcigno es una ciutat turca que ha sigut bombardejada. La intimidació ab que se l' amenassa contenia 'l següent párrafo:

«Dissapte comensara 'l bombardeig, diumenje com á dia de precepte, reposarém; diituns tornarém á continuar.»

¡Bombas! ¡Casas á terra! ¡Desgracias!... Y alabat siga Deu.

Castelar ha pronunciat un discurs, en un banquet que á Alcira van oferirli 'ls demócratas valencians. Es aquest discurs una nova maravella de eloqüencia, y un nou servey prestat á la causa de la democracia gubernamental.

Una cosa dech advertirlos: no 's fíbin dels extractos més ó menos incómprensibles que han publicat alguns periódichs enemichs de la democracia. Aquests discursos cada lliu 'ls entén y 'ls arregla de la manera que l' hi convé. Llegeixin si per cas, lo discurs integro, tal com ha sortit en la «Gaceta de Catalunya» y en lo «Globo». Aquí hi trobaran lo que Castelar va dir, y no lo que van voler que digués, alguns aficionats á sembrar sisanya.

Lo discurs de 'n Castelar es un gran faro. Los demócratas que no vulgan navegar per mars desconeguts; los que no vulgan estrellarse entre las rocas que hi ha á flor de las i'teas poch sondejadas, molt hi guanyarán prenentlo per guía.

La Campana saluda una vegada més al ilustre orador de la democracia.

Diumenje vinent comensarán las funciones dramáticas en lo teatro de Gracia. La companyia es completa, puig á més de figurarhi lo senyor Tutau, la senyora Mena, y lo conegut gracios senyor González, conta ab la senyora Pl. Monner, Clemente, Vidal, y los senyors Bertran, Pigrau, Santularia, Riha, Libre, Muns, y altres. Los vehins de la Campana podran ben dir que tenen una companyia digna y completa de la qual tindrem ocasió de ocuparnos més de dos vegadas.

La veu dels corresponsals.—¿Es cert que una familia rica y poderosa que té una finca á Gelida, ha anat sempre acompanyada de un parell de mossos de l'Esquadra? Creyém que 'ls mossos han sigut creats per perseguir als lladres y no per servir de criats als senyors. ¿No pensa com nosaltres la Diputació provincial?

De Martorell nos diihen que 'l célebre arcalde demócrata D. Esteban I acompanyat del tercer tirent d' arcalde y sis regidors, van anar á l' estació á rebre, posats de gala y ab acompanyament de música, al nou rector de la parroquia 'l dia que anava á pendre possessió. La recepció vá ser cordial; vá haverhi discurs de gracias á l' iglesia, y refresch á la rectoria, y fins oració quan vá tocar l' Ave María.—Lo inolvidable Noy de la Barqueta vá morir tingint de l' estació de Martorell. ¡Qui l' hi havia de dir qu' en la mateixa estació los demócratas que ell acaudillava farian aquests papers!

L' arcalde de Vilanova y Geltrú, sense cóm vá ni cóm costa vá suspendre 'l diumenje passat un concert que devia donarse en lo cassino Artesá de aquella vila. Jo ja 'n veig: á un arcalde de aquest calibre l' havian de contractar per tocar lo violon.

—Tréguis la gorra, vá dir lo rector de Ripollét á un individu que la dnya posada, mentres passava la profesó.—La salut no m' ho permet, vá respondrell. Y 'l rector vá omplirli d'insults. Per mor' de Deu senyor rector de Ripollét, tinga una mica de tolerancia: vosté bé vá á fer fontadas ab la mejordona y altrás minyonas, y ningú l' hi dirá res.

Tots los fabricants de Darnius han concedit als treballadors mitja hora de rebaixa en lo jornal, tots menos un neo que dias endarrera acaudillava una pelegrinació en lo pendó de la qual hi havia una cullera y una forquilla posadas en creu. Aquest capitá de pelegrins, ha despaixat punt en blanch als treballadors pares de familia que van demanarli que fés com los altres. De manera que aquella cullera y forquilla en lo pendó no vol que serveixi pels treballadors sino per ell.

Lo nostre corresponsal de Coguls (Lleyda) nos dona un extracte dels sermons que 'l rector predica cada diumenje. En un d' ells excita als feligresos que vajan á la romeria de Montserrat á llibertar al Sant Pare que fá déu ó onze anys qu' está pres; ademés ataca al periódichs de Barcelona, dihent que tots ells son excomunicats; y per últim declara que 's dona vergonya de ser rector de un poble ahont la meytat de la gent no vá á missa.—Vaja, si se 'n dona vergonya no té més que un remey; cambiar de rectoria.

A Balaguer s' ha montat una confraría, compromentse 'ls confreres á no treballar lo diumenje. Un article dels estatuts diu: «Los pescadors de canya, quan vajan á pescar, no han de sostenir la canya ab las mans, sino que l' han de subjectar ab una pedra.»—Aixís se fan l' ilusió de que no treballan.

A Vilafranca hi ha arribat lo nou rector. Vá sortir á rebre 'l l' ajuntament acompanyat de las moixigangas. A la nit vá haverhi castell de foch, y 's diu per la vila que 'l mateix rector vá pagarli.

De un poble de arrán del Besós nos contan certas cosas del rector que 'ns semblan impossibles. Si 'l senyor Bisbe estima la moralitat, no l' hi dirém res més sino que 's encomani al gloriós Sant Adriá, y ell l' hi dirá quin rector es aquest y quinas y de quin género son las sévas hassanyas.

Lo nou rector de Rubí, al pendre possessió, no ha fet castells de foch com lo de Vilafranca. Aquest ha repartit un pá de tres lliuras, una tersa de carn y una lliura d' arrós á cada pobre de la població. Ja que 'ns fém órganos de cosas desagrades, citém las honas per exemple, y ensenyansa. Nosaltres som aixís:

TEMPORAL.

No cal preguntá avuy dia si ja som á la tardor: un fondo y estrany remor.

Per tot se venben despullas, per tot hi ha un núvol espés, per tot van rodant fullas... tot aixó es tardó y res més.

Los dias van escursantse; em faire es molestós y humit, lo fret silenciós avansa y 'l vent xisela dia y nit. Fins entre 'ls vents de la terra bufa 'l fiscal y la premsa 'l pobre premsat es qui aguanta 'l temporal.

May la fiscalisca tralla havia xiulat tan fort: ara jarse sab: ó s' calla; ó 's va tot dret á la mort.

Si algun de-graciat intenta di un mal mot, ó té algun crit, retopa ab la ley d' imprenta y fa mltis desreguit.

Si 's xisla, denuncia al canto, si 's hi torna, 'supresió; sempre tanto sobre tanto, y endavant la profesó.

Buñan los vents de la terra, bufa 'l fiscal y la premsa 'l pobre premsat es qui aguanta 'l temporal.

A Madrid ningú obra 'l llabi y totom está obrint l' nli; si es cert que 'l callar fa sabi, no més hi ha sab s' avuy.

Tots los diaris fusionistas han sapigut pe 'l fiscal, que en los bons temps canovistas tenir boca es un gran mal.

Un á un, quan no á parellas ho han probat ben bé per cert, sentin se per las orellas lo látigo del poder.

Buñan los vents de la terra, bufa 'l fiscal y la premsa 'l pobre premsat es qui aguanta 'l temporal.

Lo govern tem á la premsa

perque fa massa claró, y la mata perque pensa que la forsa es la rató.

Las trampas que 's fan quan votan, las irregularitats, los bulios negres que 's notan... tot aixó son punts vedats.

Las víctimas cada dia aumentan rapidament, y 'l govern aixís somía qu' es més fort y més valent.

Buñan los vents de la terra, bufa 'l fiscal y la premsa, 'l pobre premsat es qui aguanta 'l temporal.

Mes la tardó ab sas despullas marca ons principis terns: si ella fa caure las fullas, tant è fa caure governs.

Una ven fosea y estranya pregona per tots costats que 'ls conservadors d' Espanya tenen los dias contats.

Per tot hi ha corrents tapadas que assotan la situació, per tot hi ha senyals marcadas de que aixó es ja la tardó.

L' aygna bull per so a terra y 'l vent per dalt: senyor Cánovas, ¡cuidado que vé un altre temporal!

C. GUMÀ.

N quento antich: Estava dalt de una torre molt alta un emperador de Russia acompanyat del rey de Dinamarca, y per donar á n' aquesta una proba de la obediencia dels seus subdits, vá dir aquell á un d' ells:—Tirat.

Y 'l subdit vá obehir tirantse daltabaix de la torre.

Com cambian los temps! O sino que fassi are la proba ab un nihilista, y quan l' emperador l' hi dirá «Tirat» també obehirá á la seva manera.

Se l' hi tirarà á sobre. Los ministerials aseguran que ja hém comensat la verdadera campana administrativa.

Bé, s' coneix prou. Tenim una pila de contribuyents morts, un gran número de descalabrats, y moltas partidas que s' alsan ab los encarregats de administrarlas. Es una campana completa.

Per fi se ha publicat la circular privant de predicar en vascuense als capellans de las Provincias. Plat del dia de la situació: «Llengua vasca estufada.»

S' ha disposat que las fabricas de tabaco tornin á elaborar rapé, que després de molt temps no venia fentse aquí á Espanya.

S' explica aquest procedir. Han tornat los frares, y ells son los aficionats á aquestes polvos. Ells ensumaran, y nosaltres estorndarém.

Entre 'ls dias de las passadas festas que la Rambla vá quedarse á las foscas, s' hi conta 'l 29 de Setembre.

No hi fá res, y paciencia. Ja vindrá un dia que nosaltres l' iluminarém.

Tranquilat de un periódich ministerial: «Las cantitats que han robat alguns funcionarios no tenen cap importancia: no hi ha donchs perque cridar.»

Aixó de l' importancia y del cridar es segons com se mira. Arrencar un caixal, pèl dentista no té importancia; però al pacient l' hi fan veure las estrelas.

Parlant de la criminalitat diu lo mateix periódich: «Are 's recullen las llavors sembradas per la revolució de Setembre.»

Francament, persona que vá sembrar durant la

revolució, que vá cullir en aquella época y que segueix cullint, no més ne coneix un: en Romero Robledo.

Un diari legitimista pinta la vida que fá á Frohsdorf lo pretendent Enrich V, y assegura que passa una gran part del dia jugant al billar.

Me sembla á mi que per més que procuri fer palos no podrà per por de quedar malament; que tampoch farà may cap carambola, porque no té sort ni tè pols.

Aquest home si per cás farà sempre el mateix ficarse al forat.

Caricatura de un periódich francés. Representa un tren figurant que torna de Lourdes. A la plataforma de l'estació hi ha un senyor que pregunta:

- Es lo tren de Lourdes?
-Si senyor.
-Home no hi veig pas á la mèva tia que havia de baixar precisament en aquest tren.
Lo conductor ab un tó molt natural:
-Ja ha mirat lo furgó dels cadàvers?

Lo capitá general de Cuba, proposa pèl grau de brigadier, al ex-cabecilla carlista Sr. Miret.

Y are no 's pensin; en Miret és un home consequent: encare que primer era carlí y are es de l'exercit nacional, ell sempre ha perseguit als negres.

Per xó no fá com los altres ex-cabecillas. Ell busca galons y entorxats; pero 'ls vol d'or fi, porque no se l'hi tornin negres.

Y com que certas cosas l'hi faltan y no l'hi pesan, resulta que vá lleuger y s'enfila depressa.

Lo príncep Napoleon viatja de incógnit per Italia, ab lo titol de conde de Moncalieri.

Aixó es lo que vol aquest pretendent: calieri.

Lo director general de infanteria Sr. San Roman ha presentat la dimissió del seu carrech.
Pobre política conservadora!
Abandonada dels homes y dels Sants!

Los inglesos de Gibraltar s' aixamplan de dia en dia.

Item més: se diu que 'l govern pensa pullirae 'l port de Santa Crén de Agadir sobre la costa de Africa, venentse 'l als alemanys.

Ab rahó diu lo Globo que 'l Sr. Cánovas vá tenint la grandesa de Felip IV, de qui deya Quevedo que la seva grandesa era com la dels sots: com més terrats hi treuhen més grans.

Lo rey de Taiti, Pomare V, s' ha fet republicá, oferint los seus estats á la nació francesa.

Sr. Cánovas, escolli: No hi ha, per casualitat, cap república que se 'ns ofereixi á nosaltres?

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1. XARADA 1.- Solució.
2. Id. 2.- Nonament.
3. ENDEVINALLA.- Ayguardent.
4. MUDANSA.- Cop, xop, llop, pop.
5. TRENCA-CLOSCAS.- Ciudad Real.
6. COMBINACIÓ NUMERICA.- 4 2 3 9 8
8 3 4 2 9
2 8 9 3 4
9 4 2 8 3
3 9 8 4 2

7. ROMBO DE PARAULAS.-
P
R e
C a u
R e u s
P a l a u
B u r a
L l a m
S a

8. GEROGLIFICH.- Entre poch y massa la mesura passa.
Ha endevinat totas las solucions lo ciutadá Rapatam, n' ha endevinadas 7: Cassusa y C. 6 Dionisi Denorho, Tres moscas d'ase y F. E. Puntarri; 5 Perot lo Hadre, Milord Mafat, y Antonet Teixido; y 4 Lo del Llobregat.

ENDEVINALLAS

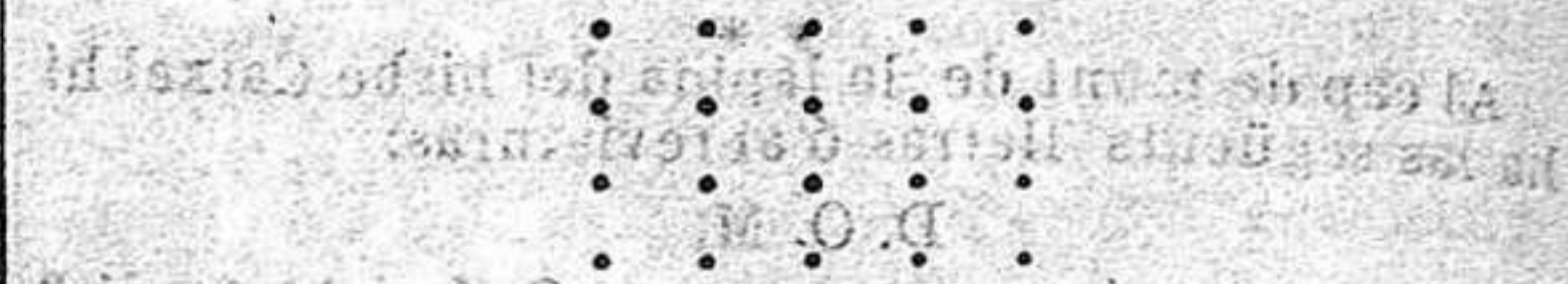
XARADAS.
I.
Fentne fer una hu tercera.
D. Eudalt que 's home rich
li va dir un jorn l' Enrich:
-No ho fá bé d'eixa manera,
prima quarta, D Eudalt
sembla qu 'aixis s' ensolsia.
-Doncs hu dos si succehia
quebrant, ja fora total.

A T. CARENTS.
II.
Sempre que vaig á cassar
y prima al reus-tercera
un dos tres, tinch la fallera
que 'na total sense tardar.

PAU SALA
ENDEVINALLA.
Jo tinch só y no só instrument,
me dich solu sens ser joch;
y si ho miras poch á poch
me buscas en eix moment.

REL-LIS BUROT DE SALIENT.
SINONIMIA.
Vaig comprar una total
de cerillas á una vella
que era molt tot, y formal
me va dir que per Nadal

l'hi toca lo tot á n' ella.
COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los punts ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 29.

UN XIQUET DE VALLES.
TRENCA-CLOSCAS.
Ebro, Rhin Ural, Oder, Danubio.
Formar ab la primera lletra d'aquests noms lo nom d'un riu.

UN RATOLÍ.
QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment diguin: la 1.ª ratlla una flor; la 2.ª un metall; la 3.ª lo gastan los vells y la 4.ª un nom de dona.

ANTONET TEIXIDO.
GEROGLIFICH.
Rata
K P K P K Y K P
higa
I
K E K P N K
: T K P

RECOLETO
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.
Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'la ciutadans Tija Xich de M. de R., Eudalt Sala, Microcosmos, Tururut Dotzhoras y Pau Sala.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Antonet Teixido, Dionisi Denorho, Una que ha perdut las ilusions, Estudiant del Institut, Guayta Misals, Xiquets de Vallis, F. Garrido, R. Jofre, Abecedari, Ex-holea núm. 2, Pau Llacuna y Angel Salabert.
Ciutadá Anónim: Podrem insertar algun extrem - J. Estebany: L' article no vá; publicarem dos rombos. - Tija Xich de M. de R.: Insertarem una mudansa y dos sinonimias. - Lo del Llobregat: Idem una conversa. - J. E. Puntarri: Ván venir tarti; aprofitarem un logogrifo numéric. - J. Font: Idem un rombo y un trenca-closcas. - Milord Mafat: Idem ters, quadrat y logogrifo. - Tres moscas d'ase: Idem molta cosa de lo que 'ns envian. - R. Calvete: Lo admitt; y anirà: tinga paciencia; pero lo de aquestas senmana no 'ns serveix. - Anton Pous: La poesia es molt aprofitable. - S. Gomila: Yoldriam complaurell; pero no tenim temps. Per lo demés res, li hi costa un dia ó alíre passar per la botiga. - Kim Cera: L' article deu surfr moltas correccions; l' epigrama no podem aprofitarlo. - Pau Sala: L' hi agrahim la noticia, encare que per falta d' espay y de interés no n' hém donat mes que una part petita. - J. Ll. Sant Adriá: gracias per la noticia. - J. O. Vilafrañca, Sr. T. Balaguér, S. T. Cogu, M. T. Darnius, S. D. Ripollé y J. C. Sant Sadurni: Quedan satisfets y gracias mil per la diligencia. - Innocentius Cncapulla: L' epítafi tal com vosté 'l remet nos costaria un disgust.

LOPEZ, Editor. - Rambla del Miff 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

COSAS DE LA SENMANA.

No es tot hu ser periodista de oposició ó empleat del govern!...